

Sygn. akt II W 75/17

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący **SSR Roman Chorab**

Protokolant Karolina Birulo

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniach: 04.09.2017r. i 04.12.2017r.

sprawy **T. G. (1)**

urodz. (...) w L.

syna B. i J.

obwinionego o to ,że:

w dniu 26 kwietnia 2016r. w miejscowości N. kierując pojazdem marki M. przekroczył dozwoloną prędkość o 39 km/h jadąc z prędkością 89 km/h przy ograniczeniu do 50km/h

tj. o czyn z art. 92 a kw

I. obwinionego T. G. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę 600 (sześciuset) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 118§1 kpw i art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 złotych i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 Ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych wymierza opłatę w wysokości 60 złotych .

Sygn. akt II W 75/17

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

T. G. (1) w chwili obecnej jest 45 - letnim stałym mieszkańcem L. w powiecie (...), województwa (...), utrzymującym się w chwili obecnej z zasiłku dla bezrobotnych.

(**dowód:** dane osobowe obwinionego T. G. (1) – k. 39).

W dniu 26 kwietnia 2016 roku, w godzinach porannych T. G. (1) samochodem m-ki (...) o nr rej. (...) przejeżdżał przez miejscowość N. (w gminie L.) i jechał w kierunku L.. W tym samym czasie na tym odcinku drogi służbę pełnili funkcjonariusze policji w osobach K. G. i E. W..

(**dowód:** wyjaśnienia obwinionego T. G. (1) – k. 39v ; notatka urzędowa – k. 1).

Wskazany odcinek drogi był terenem zabudowanym w rozumieniu przepisów prawa o ruchu drogowym i oznaczony tablicą – znakiem B-42. Funkcjonariusz Policji K. G. w tym dniu pełnił służbę posługując się ręcznym miernikiem prędkości. Widząc nadjeżdżający od strony L. ciemny samochód m-ki (...), (i to był jedyny pojazd który poruszał się na tym odcinku drogi), którym właśnie poruszał się T. G. (1) dokonał pomiaru jego prędkości. Z uwagi na to, że zmierzona T. G. (1) prędkość pojazdu którym się poruszał wynosiła 89 km/h, gdzie dopuszczalna prędkość w terenie zabudowanym wynosi 50 km/h, K. G. zatrzymał wskazany pojazd do kontroli.

(dowód: zeznania świadka K. G. – k. 39v-40; zeznania świadka E. W. – k. 40; wyjaśnienia obwinionego T. G. (1) – k.39v – w części; notatka urzędowa –k. 1).

T. G. (1) poinformowany o przyczynie zatrzymania, odmówił przyjęcia mandatu karnego za przekroczenie dozwolonej prędkości w obszarze zabudowanym, twierdząc, że wskazana na mierniku prędkości, nie dotyczyła jego pojazdu.

(dowód: zeznania świadka K. G. – k. 39v-40; notatka urzędowa –k. 1).

T. G. (1) nie został przesłuchany w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia gdyż nie stawiał się na wezwania policji z L. (k. 5).

Przesłuchany w charakterze obwinionego, na rozprawie przed Sądem obwiniony, T. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i złożył w toku przewodu sądowego wyjaśnienia. W wyjaśnieniach tych podał, że 26.04.2016 r. jechał drogą przez miejscowość N. z dozwoloną prędkością 90 km/h, gdyż był to teren niezabudowany. Został zatrzymany przez funkcjonariusza policji, gdyż miał jechać 93 km/h, on jednak uważał, że jest poza terenem zabudowanym, gdyż tablica informująca o terenie zabudowanym znajdowała się w krzakach nie była widoczna. Dopiero idąc pieszo można było ją zauważyć (k. 39v).

Sąd zważył co następuje:

Przechodząc do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego należy zauważyć, iż materiał ten w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje na sprawstwo obwinionego T. G. (1).

Sąd doszedł do takiego przekonania dokonawszy całościowej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie.

W złożonych wyjaśnieniach obwiniony T. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaprzeczył jakoby miał świadomość poruszania się w obszarze zabudowanym. Sąd nie dał jednak wiary tym wyjaśnieniom oceniając ich treść jako linię obrony przyjętą przez obwinionego, który jest zainteresowany korzystnym dla siebie rozstrzygnięciem sprawy.

Powodem odmowy wiary temu dowodowi była treść zeznań funkcjonariuszy policji będących w zmotoryzowanym patrolu, w osobach K. G. i E. W.. Wyjaśnienia zaś obwinionego T. G. (1) są całkowicie sprzeczne z zeznaniami wskazanych policjantów.

Mało tego jak wynika z zeznań tego pierwszego funkcjonariusza policji, jak i notatki urzędowej T. G. (1) w dniu kiedy został zatrzymany do kontroli wskazał, że odmawia przyjęcia mandatu wskazując, że pomiar prędkości dokonany przez policjanta miernikiem ręcznym nie dotyczył jego pojazdu. Wówczas bezpośrednio po zdarzeniu w ogóle nie wskazywał, że tablica informująca o terenie zabudowanym była nie widoczna, czy też była w krzakach, a okoliczność tą „podniósł” dopiero wiele miesięcy po zdarzeniu. Przedłożone przez niego fotografie (nagranie na płycie CD) mające dokumentować wskazany fakt, również zdaniem Sądu nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy choćby z tego powodu, że zostały wykonane lecie, a nie na wiosnę, wtedy kiedy miało miejsce zdarzenie będące przedmiotem niniejszej sprawy.

Oczywistym przecież jest, że zupełnie inaczej wygląda roślinność wiosną, a inaczej latem, tak jak i to, że latem gałęzie z zielonymi liśćmi są większe i bujniejsze niż wiosną co jest faktem powszechnie znanym. Wreszcie gdyby na taki fakt (niewidoczna tablica) obwiniony T. G. powołał się w czasie kontroli, funkcjonariusze policji z pewnością by to

sprawdzili. Jak zresztą zeznali funkcjonariusze policji , dokonywali często kontroli prędkości na tym odcinku drogi i jeśli nie w ten dzień to poprzedzający sprawdzali i weryfikowali czytelność znaków, kategorycznie stwierdzając , że znaki informujące o obszarze zabudowanym nie były zarośnięte krzewami , drzewami , czy zakryte liśćmi.

Sąd natomiast nie znalazł podstaw aby odmówić waloru wiarygodności zeznaniom funkcjonariuszy policji w osobach K. G. i E. W., którzy są osobami zaufania publicznego i wykonywali zwykłe czynności służbowe wchodzące w zakres ich codziennych zawodowych obowiązków. Funkcjonariusze nie znali T. G. (1) w momencie gdy go zatrzymywali tym bardziej więc nie byli w żaden sposób z obwinionym skonfliktowani i nie mieli żadnego interesu w tym, by przedstawiać nieprawdziwy obraz wydarzeń.

Nie do przyjęcia jest przecież teza , że pełniący służbę funkcjonariusze policji w sposób złośliwy postanowili zatrzymać i ukarać mandatem karnym właśnie T. G. (1) za wskazane akurat wykroczenie drogowe.

Należy zatem stwierdzić, że obwiniony T. G. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia opisanego w przepisie art. 92 a kw. w ten sposób, że :

w dniu 26 kwietnia 2016 r. w miejscowości N. kierując samochodem osobowym marki (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 39 km/h , jadąc z prędkością 89 km/h , przy ograniczeniu do 50 km/h.

Powyzsza kwalifikacja nie może budzić żadnych wątpliwości skoro treść powyżej cytowanego przepisu art. 92 a kw. nie pozwala przekraczać dozwolonych prędkości zgodnie z obowiązującymi przepisami na danych odcinkach drogi.

Przy ocenie społecznej szkodliwości wykroczenia, które popełnił obwiniony T. G. (1), oraz wymiarze kary T. G. (1) , Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności zarówno łagodzących jak i obciążających dotyczących sprawcy tego wykroczenia.

Do tych pierwszych Sąd zaliczył fakt , iż obwiniony T. G. w żaden sposób nie utrudniał prowadzonego wobec niego postępowania przed Sądem.

Jako okoliczność obciążającą , Sąd potraktował uprzednią karalność obwinionego T. G. (1) za podobne wykroczenia , oraz znaczne przekroczenie dopuszczalnej prędkości na obszarze zabudowanym , bo niemalże aż o 40 km/h.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 33 § 1 i 2 kw. , Sąd uznał, iż wymierzenie obwinionemu T. G. (1) na podstawie art. 92a kw. kary grzywny w wymiarze - kwocie sześćset złotych jest współmierne do stopnia jego winy , stopnia społecznej szkodliwości czynu , którego się dopuścił – przy czym spełni wobec jego osoby jako sprawcy rolę wychowawczą i zapobiegawczą.

Sąd na podstawie przepisów powołanych w treści pkt. II skazującego wyroku , zasądził od obwinionego T. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w sprawie o wykroczenie w kwocie 100 złotych, oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 60 złotych , uznając, iż nie zachodzą wobec jego osoby przesłanki dające podstawy do zwolnienia go od uiszczenia tych kosztów , skoro obwiniony jest osobą stosunkowo młodą i zdolną do pracy, choćby dorywczej.